

[Pia Dahl]

skulle udskille, hvilke udgifter og hvilke sparemuligheder kommunerne har i forbindelse med elevernes valg af efterskole i stedet for kommunens folkeskole.

Vi er også varme fortalere for, at der skal være ensartede støtteordninger i det hele taget, så der er nogenlunde lige støtteordninger og ikke de store differencer på forældrebetalingen til efterskolerne. Selvfølgelig vil der altid, når der er et frit valg, være en vis differentiering, fordi skolerne vil have forskellige tilbud til eleverne.

Med hensyn til forældrebetalingen vil vi ikke lægge os fast på et beløb, vi vil ikke sætte et minimum eller et maksimum på beløbene, men vi vil fastholde, at der skal være muligheder for alle for at vælge den løsning. I den forbindelse skal man nok også overveje, at hvis forældrebetalingen bliver alt for høj, er muligheden for, at det vil blive betalt over de sociale budgetter, nærliggende, og det er ikke ønskværdigt. Men samtidig skal jeg sige, at vi i Fremskridtspartiet ikke føler trang til decideret at tvinge kommunerne – sådan som tingene er indrettet i øjeblikket – til at give elever, der søger efterskole, penge med i hånden til deres efterskoleophold.

Når vi så ser på, at efterskolerne skal spare – efter hvad jeg nu kan forstå, er det 26 mio. kr. på finanslovsforslaget for 1991 – ja, så er det selvfølgelig trist, men vi kan jo takke de skiftende partikonstellationer og partiflertal for, at vi er havnet så langt ude, som vi er, så vi altså er nødt til på nuværende tidspunkt at spare. Fremskridtspartiet er ikke decideret tilhænger af at spare lige præcis på uddannelsesområdet, tværtimod, men vi er jo desværre havnet i den situation, det må vi se i øjnene.

Med hensyn til dagsordensforslagene skal jeg sige, at Fremskridtspartiet da på mange områder er enig med SF i de nydelige ord, der står i SF's dagsordensforslag, men som man også kunne høre af, hvad jeg sagde før, så tilsiger de ting, der står om det svigtende kommunale tilskud jo altså, at vi på den måde kommer til at tvinge kommunerne til at betale, og derfor må vi afvise SF's forslag.

Med hensyn til regeringens og Socialdemokratiets dagsordensforslag er vi i Fremskridtspartiet naturligvis både rørte og dybt taknemlige over, at der står, at alle Folketingets partier løbende skal indkaldes til orientering og drøftelse om de forhandlinger, der foregår. Men her optræder jo også en sætning om, at når vi skal

sikre den reelle valgmulighed – som jeg synes er positiv og god og fin – så skal det bl.a. ske igennem sikring af de kommunale tilskudsmuligheder, og det kan vi ikke tilslutte os i Fremskridtspartiet. Med andre ord vil vi stemme nej til begges dagsordenforslag.

Marianne Jelved (RV):

Ja, det lyder næsten, som om der indgås endnu et ægteskab i dag, denne gang mellem SF og Fremskridtspartiet.

Det frie skolevalg med offentlig støtte er jo en særlig dansk tradition, som de fleste partier vil fastholde, og det sker bl.a. ved, at man sikrer, at egenbetalingen har en rimelig størrelse, forstået på den måde, at den er til at overkomme for almindelige mennesker. Der skal være en reel betaling, det er alle enige om, når man vælger en skoleform, som er alternativ til den offentlige skole, også under hensyn til, at vi her taler om kostskoler, hvilket jo medfører visse besparelser i hjemmet. Det er også klart, at fastsættelse af egenbetalingens størrelse er en balance, når vi taler om, at vi ønsker en reel valgmulighed mellem forskellige skoleformer.

Det er som et tredje element i billedet klart, at skolernes omkostninger må danne grundlag for behovet for det offentlige tilskud og for egenbetalingens størrelse, og derfor er det naturligt, at vi også interesserer os for omkostningsniveauet. Dette blot for at få et mere bredt billede af sagens grundelementer.

Nu til de svigtende kommuner. Jeg vil gerne understrege, at der stort set ikke er nogen mennesker i dette land, der forstår, at undervisningspligtige elever og 10. klasselever ikke naturligt får tilskud fra kommunerne, når de vælger en anden skoleform end den offentlige skole.

Flere har været inde på forhistorien til dagens problemer, og jeg vil også lige hæfte mig ved forhistorien. Der blev lovgivet i begyndelsen af 1970'erne om kommunernes bidrag til elever i de frie grundskoler, men der blev ikke lovgivet for bidrag til efterskolerne, fordi man ikke fandt det nødvendigt. Men det er klart, at der var en forståelse for, at kommunerne gav tilskud. Jeg vil næsten sige, at der var en forståelse af en sådan karakter – som det også er blevet understreget gennem kommunernes praksis i en meget lang årrække – at det har udviklet sig til noget nær en selvfølge og derfor er at